

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa G. Ś.

przeciwko B. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 listopada 2020 r., sygn. akt V ACa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżącej na rzecz
powoda 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej B.J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 listopada 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 k.p.c., w ramach których przytoczyła zarzuty naruszenia wskazanych przepisów materialnoprawnych i procesowych. Mimo różnorodnego

ujęcia treści zarzutów, wszystkie sprowadzają się do polemiki z poczynionymi w niniejszej sprawie ustaleniami faktycznymi. Przedmiotem sporu było roszczenie o zasądzenie należności z umowy pożyczki udzielonej przez powoda pozwanej. Argumentacja pozwanej koncentrowała się w szczególności na polemice z ustaleniami dotyczącymi wysokości kwoty pożyczki udzielonej jej przez powoda G.Ś.. Wskazywała, że zgromadzone w sprawie dowody nie dały podstaw do ustalenia, że pożyczka opiewała na zasądzoną w niniejszej sprawie kwotę. Kwestionowała też dowolne, jako oparte na niepełnym materiale sprawy ustalenie, że otrzymała w wykonaniu umowy pożyczki jedynie zwróconą kwotę 150.000 zł. Konkluzja skargi sprowadza się do twierdzenia, że Sąd Apelacyjny, dokonując analizy umowy pożyczki oraz okoliczności jej towarzyszących, z uwzględnieniem całokształtu relacji gospodarczych stron, wadliwie nie podzielił jej twierdzeń.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że powołane przyczyny kasacyjne nie spełniają wymagań określonych w

przytoczonym w tym wniosku przepisie, a skarga oparta jest w istocie na kwestionowaniu ustaleń i oceny dowodów.

Należy zatem wskazać, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), to jest zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianego wywodu prawnego skarga nie zawiera. Wszystkie zarzuty i twierdzenia zawarte w skardze kasacyjnej, pomimo rozbudowanego uzasadnienia, sprowadzają się w istocie do kwestionowania oceny dowodów i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Jest to jednak niedopuszczalne wobec wyraźnego brzmienia art. 398¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Z ustaleń tych zaś wynika, jaka kwota została wręczona skarżącej i jakiej kwoty dotyczył weksel i podpisana przez nią deklaracja wekslowa.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

